

N betalingsachterstand 2020 A
MH/EDJ/AS
829-2020

Brussel, 29 juni 2020

ADVIES

over

**HET WETSVOORSTEL TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 2 AUGUSTUS 2002
BETREFFENDE DE BESTRIJDING VAN DE BETALINGSACHTERSTAND
BIJ HANDELSTRANSACTIES**

De Hoge Raad heeft kennis genomen van het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties¹. Gezien het belang van de bestrijding van betalingsachterstanden voor kmo's wenst de Hoge Raad op eigen initiatief een advies uit te brengen over het wetsvoorstel.

Na raadpleging van de commissie algemeen kmo-beleid heeft de algemene vergadering van de Hoge Raad op 29 juni 2020 onderstaand advies uitgebracht.

INLEIDING

De indieners van het wetsvoorstel wensen de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand aan te scherpen. De wet op de betalingsachterstanden slaagt er bij handelstransacties tussen ondernemers volgens de indieners van het wetsvoorstel niet voldoende in om het betaalgedrag tussen ondernemingen te verbeteren.

De Hoge Raad is verheugd met het wetsvoorstel. In het memorandum² van de Hoge Raad gaf hij mee dat door de wet van 28 mei 2019 tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 al een eerste belangrijke stap werd gezet maar er nog verder ingezet kan worden op het bestrijden van betalingsachterstand. De indieners stellen nu voor om verder te gaan en voorzien volgende wijzigingen:

- Bij handelstransacties tussen ondernemingen kunnen ondernemingen geen langere betalingstermijn van meer dan 60 kalenderdagen overeenkomen. De verificatietermijn zou voortaan inbegrepen worden in de maximale betalingstermijn. De Koning kan wel na advies van de Hoge Raad voor bepaalde sectoren een langere termijn dan zestig kalenderdagen toestaan.
- Naar analogie met handelstransacties tussen een onderneming en een overheidsinstantie wordt in het voorstel ook voor handelstransacties tussen ondernemingen onderling bepaald dat contractuele afspraken over de ontvangstdatum van de factuur worden verboden.
- In het voorstel wordt de schuldenaar verplicht om alle nodige informatie te bezorgen aan de schuldeiser, zodat deze de factuur kan opmaken binnen de wettelijk voorziene termijn bepaald in artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992.
- Om te vermijden dat ondernemingen druk zetten op hun schuldeiser om geen interest te vragen bij niet tijdige betaling wordt in het voorstel verduidelijkt dat er automatisch een interest of forfaitaire vergoeding bij kan komen.

---

¹ Wetsvoorstel (Leen Dierick en Nawal Farih) tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties, 55 K [1036](#).

² Het memorandum van 4 juni 2019 van de Hoge Raad : kmo-speerpunten voor het federaal en Europees beleid, advies nr. [807](#)-2019.

STANDPUNTEN

Artikel 2

A. Het beperken van de betalingstermijn in de overeenkomst voor de B2B tot max. 60 kalenderdagen, inclusief verificatietermijn.

Wanneer er contractueel niks vastgelegd wordt, bepaalt de huidige wet dat de wettelijke betalingstermijn voor handelstransacties tussen ondernemingen 30 kalenderdagen bedraagt die eventueel aangevuld kan worden met een verificatietermijn van maximaal 30 kalenderdagen.

Wanneer er bij overeenkomst hiervan wordt afgeweken bedraagt de betalingstermijn, door de recente aanpassing aan de wet door de wet van 28 mei 2019³, maximaal 60 kalenderdagen indien de schuldeiser een kmo is en de schuldenaar geen kmo is. De verificatietermijn bedraagt indien de schuldeiser een kmo is maximaal 30 kalenderdagen. Andere ondernemingen kunnen een langere termijn contractueel voorzien.

De indieners van het wetsvoorstel wensen nu de wet te verstrengen door ondernemingen te verbieden om contractueel een betalingstermijn van meer dan 60 kalenderdagen overeen te komen. De verificatietermijn zou voortaan inbegrepen worden in de betalingstermijn. De mogelijkheid wordt wel voorzien voor de Koning om na advies van de Hoge Raad voor bepaalde sectoren een langere betalingstermijn dan zestig kalenderdagen toe te staan.

Doordat de verificatietermijn inbegrepen wordt in de betalingstermijn bij handelstransacties van ondernemingen zal een onderneming wanneer er contractueel niks wordt afgesproken binnen de 30 kalenderdagen de goederen en diensten moeten betalen of binnen de 60 kalenderdagen wanneer er contractueel over de betalingstermijn werd overeengekomen. De Hoge Raad is voorstander van deze aanpassingen die de betalingsachterstand bij kmo's zal helpen beperken.

De Hoge Raad wenst wel op te merken dat er geen verschil zou mogen bestaan tussen de betalingstermijn voor de B2B en de betalingstermijn voor de B2G. Hij vraagt dat voor de B2G de verificatietermijn eveneens inbegrepen wordt in de wettelijke en contractuele maximale betalingstermijn.

B. Verbod contractuele B2B afspraken over de ontvangstdatum van de factuur

De Hoge Raad is voorstander om naar analogie met handelstransacties tussen een onderneming en een overheidsinstantie ook voor handelstransacties tussen ondernemingen te bepalen dat contractuele afspraken over de ontvangstdatum van de factuur worden verboden. Hij merkt op dat deze bepaling eveneens kan opgenomen worden in de zwarte lijst van onrechtmatige bedingen cf. artikel VI. 83 WER. Niet alleen zal de toevoeging in de zwarte lijst een verder ontradend karakter hebben om dergelijk beding op te nemen, hierdoor kan ook een beroep worden gedaan op de publieke onderzoeks- en handhavingsmechanismen die de wet van 4 april 2019 voorziet.

---

³ Wet van 28 mei 2019 tot wijziging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties

C. Noodzakelijke informatie doorgeven

In het voorstel wordt de schuldenaar verplicht om alle nodige informatie te bezorgen aan de schuldeiser, zodat deze de factuur kan opmaken binnen de wettelijk voorziene termijn bepaald in artikel 4 van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992. Deze bepaling moet bijvoorbeeld tegemoet komen aan de praktijk waarbij de schuldenaar het Purchase Order - nummer achterhoudt, dat de schuldeiser nodig heeft om de factuur te kunnen opmaken.

De aanlevering van alle informatie die nodig is om de factuur op te maken binnen de termijnen bedoeld in artikel 4 van het kb nr. 1 van 29 december 1992 is volgens de Hoge Raad te vaag en onvoldoende.

Door de aanleveringsverplichting van informatie te koppelen aan de termijn van artikel 4 van het KB nr. 1, gaat reeds een hele tijd verloren (tot 6 weken na prestatie). De wet dient daarom volgens de Hoge Raad te bepalen dat de schuldeiser uiterlijk op het moment van de levering/prestatie dient te beschikken over alle nodige stukken en informatie die nodig zijn om de factuur op te maken. Dergelijke bepaling is bovendien niet enkel nodig om de betaaltermijn binnen de perken te houden, maar ook om de leverancier daadwerkelijk in staat te stellen om de factuur binnen de wettelijk voorziene termijn te kunnen uitsturen.

Artikelen 3 en 4

Om te vermijden dat ondernemingen druk zetten op hun schuldeiser om geen interest of forfaitaire vergoeding te vragen bij niet tijdige betaling wordt in het voorstel verduidelijkt dat er automatisch een interest en een forfaitaire vergoeding bijkomt. De wet voorziet momenteel enkel in een recht op interest of forfaitaire vergoeding voor de schuldeiser.

De Hoge Raad moedigt deze aanpassingen aan. Indien de schuldeiser het verschuldigde bedrag niet op tijd ontvangt moet het openstaande bedrag vanaf de daarop volgende dag van rechtswege en zonder ingebrekestelling verhoogd worden met een intrest en een forfaitaire vergoeding van 40 euro voor de eigen invorderingskosten. Er mag hiervan contractueel niet afgeweken worden.

Artikel 5

De Hoge Raad heeft geen opmerking over de datum van inwerkingtreding. De wet zou in werking treden op de eerste dag van de zesde maand volgend op de datum van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Andere bemerkingen

De Hoge Raad merkt op dat omwille van de Coronacrisis liquiditeit naast solvabiliteit echter een nog prangender thema voor de kmo's is geworden. Hoewel dit een verdere stap in de goede richting is, zou volgens de Hoge Raad het merendeel van de kmo's vragende partij zijn naar een nog verregaandere verstrenging, met name naar een wettelijke betalingstermijn van 30 dagen, zonder dat hier contractueel van kan worden afgeweken. De Hoge Raad pleit dan ook voor een verdere verstrenging van de Betalingsrichtlijn⁴ (met eventuele uitzondering voor bepaalde sectoren).

---

⁴ Richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties

De Hoge Raad wijst erop dat de afdwingbaarheid van deze regelgeving ook een groot probleem blijft omwille van de fear factor bij kmo's. Een anoniem klachtenmechanisme (bv. klacht via economische inspectie - cf. Wet 4 april 2019⁵ - en Richtlijn oneerlijke handelspraktijken in de voedseltoeleveringsketen⁶) moet kmo's toelaten om bepaalde wanpraktijken toch aan de kaak te stellen, aangezien zij meestal zelf niet in rechte durven optreden.

BESLUIT

De Hoge Raad is verheugd met het wetsvoorstel tot verstrenging van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand maar wenst op te merken dat:

- voor de B2G de verificatietermijn eveneens inbegrepen moet worden in de wettelijke en contractuele maximale betalingstermijn.
- uiterlijk op het moment van de levering/prestatie de schuldeiser dient te beschikken over alle nodige stukken en informatie die nodig zijn om de factuur op te maken.
- de afdwingbaarheid een groot probleem blijft omwille van de fear factor bij kmo's.

---

⁵ Wet van 4 april 2019 houdende wijziging van het Wetboek van Economisch Recht met betrekking tot misbruiken van economische afhankelijkheid, onrechtmatige bedingen en oneerlijke marktpraktijken tussen ondernemingen

⁶ Richtlijn 2019/633/EU van het Europees parlement en de Raad van 17 april 2019 inzake oneerlijke handelspraktijken in de relaties tussen ondernemingen in de landbouw- en voedselvoorzieningsketen